

SERIÁL

OSUDY ŽEN S VLASTNÍ ZKUŠENOSTÍ
S VÝKONEM TRESTU ODNĚTÍ SVOBODY

ALŽBĚTA

Pořád jsem si říkala, že na to nemám, že to nedokážu, takže jsem se ani nepokoušela zvednout z té ulice

Alžbětě je 42 let. 20 let byla závislá na drogách. Několik let žila na ulici. Ve vězení byla třikrát, naposledy 3 roky. Nyní je půl roku na svobodě, drogy nebere, učí se žít se schizofrenií a raduje se z maličkostí.

Jak se vám dnes daří?

Je mi 42 let a ve výkonu trestu jsem byla třikrát, dohromady 5 a půl roku. Poprvé jsem byla zavřená 27 měsíců, to mi bylo 25 let, pak 3 měsíce a ten poslední trest byl 36 měsíců. A teď jsem asi půl roku na svobodě. Obešla jsem Světlou nad Sázavou, vazební věznice Pankrác a Ruzyni, Opavu, tam bylo to speciální oddělení pro léčbu

závislostí a teď jsem ještě byla v Drahonicích. Já jsem měla nařízenou toxikologickou léčbu, takže jsem si jí prošla v Opavě ve věznici asi v roce 2006 - 2007 a bylo to tam moc prima, tam se mi to líbilo. Protože tam člověk získal motivaci, mohl pro sebe něco udělat. Nebo aspoň mi to tenkrát tak přišlo, tenkrát jsem seděla poprvé. Já jsem tomu tenkrát taky uvěřila, že přestanu fetovat, že už se nikdy nevrátím do basy.

www.zenyavezeni.cz

Když jsem vycházela z prvního trestu, tak jsem z léčby šla do chráněného bydlení do doléčovacího centra, to je na půl roku. A říkala jsem si, tam se postavím na nohy, ale nevydržela jsem to a začala jsem zase pomalu fetovat, takže pak jsem bydlení už ani neřešila. Našla jsem si nějaký penzion, ale tam mě vyhodili kvůli tomu, že fetuju. A když jsem šla do vězení po druhý, tak jsem to neřešila vůbec. Zavřeli mě rovnou z ulice a tam jsem se zase vrátila. Ale je to moje chyba, protože jsem to neřešila. Víím, že se dá zařídit z vězení přes sociálního pracovníka azylový dům. Nesmíte být moc náročná, ale dá se to.

4 roky na ulici

Já jsem pak byla 4 roky na ulici a už jsem byla v takovém stavu rezignace, že už jsem si nevěřila a říkala jsem si jenom, že na to nemám, že to nedokážu, takže jsem se ani nepokoušela zvednout z té ulice. Prostě jsem živořila jako zvíře, spala jsem po barácích, sklepích, půdách, kradla v krámě, abych si mohla koupit jídlo nebo se občas taky osprchovat. No, a už jsem ztratila úplně víru ve vlastní schopnosti a ani mě nenapadlo, že bych to mohla změnit. A takových lidí je na ulici spousta, ne-li většina. Oni se prostě smířili s tím, kde jsou, a přijali to jako vlastní styl života, že už to prostě lepší být nemůže.

A pak jsem začala slyšet hlasy

Jenomže jsem dostala schizofrenii a začala jsem slyšet hlasy. Byla jsem z toho hrozně unavená, vyčerpaná. Jeden den jsem se udržela na nohou a poté jsem na tři dny úplně odpadla a jenom spala. A už jsem měla strach o život, že umřu na úplný vyčerpání, protože těch hlasů jsem měla strašně moc a všem jsem musela odpovídat a ještě se soustředit na to, co dělám. Já se fakt bála, že umřu úplně vyčerpáním, že usnu a už se neprobudím. No a ten strach o život mě donutil přemýšlet o tom, jak to zařídit, abych si mohla pořádně odpočinout. Potřebovala jsem místo, kde si odpočinu, takže jsem se zvedla z té ulice a našla jsem si místo na ubytovně. Zkoušela jsem pracovat a právě díky tomu jsem zjistila, že jsem nemocná. Já jsem to ani nevěděla, že jsem na hlavu, že to není normální, že slyším hlasy. Já myslela, že to mají všichni.

Bohnice

Na 3 měsíce jsem šla do Bohnic a říkala jsem si, že 3 měsíce - to je pro mě málo, když jsem fetovala 20 let, to mi nestačí. A oni mi poradili, když mám tu schizofrenii, že je speciální program duálních diagnóz, a tak jsem tam šla a měla jsem štěstí, protože zrovna bylo místo a přijali mě. Jenomže nakonec jsem to nestihla, protože jsem musela nastoupit do třetího výkonu trestu. Sami mi nakonec nabídli, jestli to nechci dokončit po výkonu.

www.zenyavezeni.cz

Tak jsem si říkala, že to bude dobrý start, že se nebudu muset hned postavit na vlastní nohy. Já nemám žádný zázemí, takže popravdě nevím, jak bych tu situaci řešila.

Svoboda a pocit, že nikam nepatřím

Možná je to divný, ale já jsem v tom vězení byla relativně spokojená a to propuštění pro mě byla velká změna, protože kvůli schizofrenii těžce snáším změny. Nejtěžší asi bylo to, že jsem najednou měla pocit, že nikam nepatřím. Ve vězení jsem měla pocit, že patřím mezi ty holky, chodila jsem do práce, patřila jsem do pracovního kolektivu, mezi holky na patře a teď jsem vylezla a měla jsem pocit, že nepatřím vůbec nikam.

Kromě mámy, která mi hodně pomáhá, se mnou z rodiny mluví jen brácha

Se mnou z rodiny mluví jenom brácha a to ještě jenom, když já mu zavolám. A máma, ta mi pomáhá hodně. Pomáhá mi i finančně teda, ale pomáhá mi hlavně tím, že je se mnou. Jinak se v rodině na mě všichni vykašlali. Táta mi do prvního trestu napsal, že jsem mu udělala hroznou ostudu a že nejsem jeho dcera a že mě nechce vidět. A sestra? Ta vůbec, je o čtyři roky starší a ani nesmím vědět, kde bydlí.

Takže od rodiny podpora žádná, ale od mámy jo, a je to pro mě důležitý, i dneska, když už je mi 42. Chci si to vybojovat sama, ale je pro mě důležitý, že stojí při mně a mám radost, že ona má radost.

Co mi dalo vězení?

Dalo mi možnost si odpustit to, co jsem spáchala. Já jsem si to vyčítala - to, co jsem spáchala. A tím, že jsem si za to odseděla ten trest, tak bylo pro mě jednodušší si to odpustit. Řekla jsem si - tak byla jsi potrestaná, odseděla sis to všechno - takže bylo pro mě jednodušší smířit se se svou minulostí.

Co mi dělá radost?

Pokroky v léčbě, mám brigádu, chodím brigádníčit do levandulové zahrady, tak to mi dělá velkou radost. Zalévám tam sazeničky levandulí, krásný vřesy, když to vidím kvést, tak je to nádhera. Máma mi dělá radost, náš vztah s bráchou, i když si jenom telefonujeme, ale je to na dobrý cestě, myslím. Tak to mi dělá radost a já si dělám radost, že jsem střízlivá, tak to je paráda. A když mám blbou náladu, tak si můžu říct, prosím tě, co blbneš, vždyť jsi na svobodě. Tak buď vděčná za malý věci. A to se mi daří. Naučila jsem se radovat se z maličkostí.

www.zenyavezeni.cz